

Bijbels perspectief

Woord van de week



Deuteronomium 30:15 en 19

Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade: ...het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft...

Woorden die Mozes sprak tegen het einde van zijn leven aan het adres van het volk Israël. Het volk dat hij, volgens Deuteronomium 29:2, gelet op dat naderde levenseinde bewust had samengeroepen. Juist zo'n moment geeft aan woorden als deze een extra dimensie en geladenheid. Het volk zal dat zeker gevoeld hebben. De gekozen tekstverzen uit de woorden van Mozes liegen er niet om. Namens God houdt hij het volk twee wegen voor: één ten leven en één ten dode, terwijl hij duidelijk maakt dat de keuze bij het volk ligt. Dit kiezen werd volgens vers 15 uitgemaakt door het wel of niet liefhebben van God. Het wel of niet liefhebben van God zou duidelijk blijken in het al of niet houden van en het wandelen in zijn geboden en verordeningen. De keuze waarvoor Mozes het volk plaatste, zou in deze tijd zondermeer omschreven worden als zwart wit. Het is of het één of het ander..., aan het volk, dat de ernst en zwaarte van de woorden gevoeld moet hebben, de keuze.

In het Nieuwe Testament werden volgelingen van Jezus Christus voordat zij 'christen' genoemd werden 'mensen van die weg' genoemd (Hand. 9:2). In relatie tot het volgen van Jezus Christus lag het accent nadrukkelijk op het begrip 'de weg'. Om enkele voorbeelden te noemen: Hand. 19:9 en 23, 22:4, 24:14 en 22. Dit heeft alles te maken met de woorden van Jezus die Hij sprak op weg naar het einde van zijn leven (Joh. 14:6): Ik ben de weg, de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.

Wanneer we die woorden van Jezus goed tot ons door laten dringen dan verschillen ze feitelijk niet met de woorden van Mozes. Het opmerkelijke is dat Jezus even verder op in Johannes 14 vers 21, dezelfde koppeling als Mozes maakt naar het houden van, het wandelen in zijn geboden en het liefhebben van Hem. Kortom, als Hij van zichzelf spreekt als de weg, de enige weg ten leven, dan is de logische consequentie dat elke andere keuze eindigt in... de dood. Ofwel, zowel het Oude als het Nieuwe Testament getuigen dat het niet rekenen in het leven met Gods geboden, wat neerkomt op het niet liefhebben van de Drie-enige God, een kiezen is voor de dood.

Mag je dat in onze tijd nog zo stellen? Kun je nu nog aankomen met een dergelijk zwart wit verkondiging? Immers, wil je de mens van deze tijd nog bereiken, dan moet de verkondiging toch zo laagdrempelig mogelijk zijn? Daar past een dergelijk geladen boodschap toch niet bij? Gods Woord heeft vandaag nog steeds dezelfde zeggingskracht als vroeger. Wanneer je niet (meer) wilt luisteren naar een prediking over de twee wegen en je die als gemeente en voorganger niet meer duidelijk voorhoudt, dan ben je voor de uitkomst ten volle verantwoordelijk! Op meer dan één plaats roept de Bijbel op tot het kiezen voor behoud of verloren gaan. Kiezen voor leven of dood.

Inderdaad zwart wit. Maar de keuze is vrij, God breekt nooit in. Alleen, niemand heeft later een excuus. Hebt u, jij al gekozen?

Gebed

Hemelse Vader ook wij worden geconfronteerd met dezelfde twee opties als waarmee U ook Uw volk, door middel van Mozes, confronteerde: de weg ten leven of de weg te dode, leven naar Uw Woord en geboden of onze eigen weg kiezen. Laten we ons juist in deze eindtijd van de zwaarte hiervan bewust zijn en blijven en per dag kiezen voor Hem die dé weg, dé waarheid en hét leven is, Uw Zoon, onze Here en Heiland Jezus Christus. Dat bidden we U uit genade en om Zijn Naams wil, amen.